

УДК 37.378

Дмитро КИСЛЕНКО

кандидат юридичних наук, доцент,
начальник кафедри тактико-спеціальної підготовки
Інституту Управління державної охорони України
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
e-mail: kyslenko.d@gmail.com

ПРОФЕСІЙНА ПІДГОТОВКА МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА БЕЗПЕКИ: ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ДОСВІД

У статті здійснено аналіз підготовки фахівців охоронної діяльності у європейських країнах. Зокрема, автор звертає увагу на приклад США, Канади та Франції. Утверджується думка про те, що у Сполучених Штатах Америки, Англії, Німеччині, Франції, Італії, Японії та багатьох інших країнах відмінно узаконені і розвинені послуги з приватної охоронної діяльності.

Автор приходиться до висновку, що ефективність діяльності приватних охоронних структур та, безпосередньо, приватних охоронців, залежить, зокрема, від умов, що підвищують їх правовий статус саме як недержавних правоохоронних організацій, спільно з державними правоохоронними структурами та їх співробітниками розв'язують важливу загальнодержавну задачу профілактики та протидії злочинності в даній області.

Ключові слова: охоронна діяльність, охоронні підприємства, приватні охоронні структури, європейський досвід.

В Україні йде реформа недержавної сфери безпеки. Вже рік вносяться кардинальні зміни в приватну детективну і охоронну діяльність, розробляються нові нормативні та правові акти. В цих умовах буде не зайвим подивитися на досвід Заходу. Охоронну діяльність в США і Канаді сьогодні можна назвати однією з найбільш розвинених. У приватних охоронних підприємствах цих країн працюють мільйони співробітників. Вони активно взаємодіють з державними органами і приносять більший прибуток економіці цих двох країн.

На сьогоднішній день існує значна кількість наукових досліджень, присвячених правоохоронній функції держави. У роботах таких науковців, як В. Б. Авер'янов, А. Г. Братко, С. Н. Братусь, Б. С. Ебзєєв, Л. І. Каск, А. Т. Комзюк, А. М. Кучук, В. Г. Лукашевич, О. В. Негодченко, П. В. Онопенко, М. П. Орзіх, О. Д. Тихомиров, В. Є. Чіркін та багатьох інших розкрито природу правоохоронної функції, висвітлено різні аспекти здійснення правоохоронної діяльності. Проте невирішеним залишається питання використання європейського досвіду.

Постановка завдання – обґрунтування сутності професійної підготовки майбутніх фахівців з охоронної діяльності на сучасному етапі, враховуючи європейський досвід.

Приватна охоронна діяльність – цілий комплекс напрямків. Охоронці і детективи, наприклад, займаються різною роботою, хоча і відносяться до одного роду діяльності. Тому необхід-

ність наявності певної спеціалізації існує. Крім того, повинен бути базовий рівень знань та вмінь [4, 55].

Перші приватні охоронні підприємства з'явилися в США ще у 80-ті роки ХХ століття, а потім ідея була підхоплена і Західною Європою. Спочатку охоронні служби виконували переважно примітивні функції сторожів: спостереження за об'єктом і своєчасний виклик поліції або пожежної служби. Популярність використання охоронних послуг різко зросла після того, як страхові компанії стали пропонувати знижки клієнтам, які наймають фізичну охорону для забезпечення безпеки об'єктів, так як це підвищує шанси застрахованого майна на збереження. Сьогодні у всесвітній охоронній індустрії функціонують тисячі приватних підприємств, працюють мільйони приватних охоронців, вносячи вагомий внесок у безпеку своїх країн. Багато аспектів роботи приватних охоронних компаній Західних країн можна взяти за зразок. Це стосується всього – і досвіду роботи, і технічного забезпечення, прогресивних технологій, співпраці з державними органами [5].

Сучасні приватні охоронні компанії надають широкий спектр послуг: забезпечують особисту охорону громадян та безпеку найважливіших державних і приватних об'єктів, патрулюють міські квартали, проводять приватні розслідування, борються з шахраями і крадіжками, здійснюють супровід вантажів та інкасацію, забезпечують технічне оснащення об'єктів, здійснюють моніторинг

обстановки, надають детективні послуги, підтримують порядок на масових заходах. Іншими словами, приватні охоронні підприємства частково замінюють державні структури і діють у тих сферах, які їм держава позначила. Межі цієї сфери визначають державні інстанції, а їх рішення, у свою чергу, залежать від загальної ситуації в країні і за кордоном. Зокрема, найбільш радикальні зміни в законодавстві про приватні охоронні служби вносилися після великих терактів – в 1986 р. у Франції, після 11 вересня 2002 р. – в США і Канаді.

У Сполучених Штатах Америки, Англії, Німеччини, Франції, Італії, Японії та багатьох інших країнах відмінно узаконені і розвинені послуги з приватної охоронної діяльності (ПОД). Причини такого вдалого розвитку криються у можливості значно зменшити витрати державного бюджету на утримання поліції. Міжнародний досвід цивільно-правового регулювання приватної охоронної діяльності буде розглянуто на прикладі двох країн, лідер в даній сфері послуг: Франція і США. Світова практика застосування та регулювання, (в тому числі ліцензування) ПОД почалася в США приблизно в кінці 19 століття. І разом з тим світова історія розвитку інституту цільової правоздатності свідчить про тенденції початкового обмеження принципу спеціальної правоздатності в законодавстві економічно розвинених країн. Єдиних федеральних правил не існує [2, 34].

Стандартно ліцензія видається, як правило, місцевим органом влади і діє виключно на території одного штату. Права ПОД багатомірні. Приватні охоронці мають право проводити арешти і затримання, але не обшуки заарештованих. У разі наявності та права на носіння зброї охоронець повинен робити це відкрито. Одна з найстаріших охоронних організацій у США це – "Пінкертон", яка в 1999 році стала підрозділом найбільшої в світі охоронної корпорації – шведської "Securitas". За даними об'єднань приватних охоронців, у системі приватних охоронних підприємств працює близько 2 млн чоловік. Американські принципи регулювання приватної охоронної діяльності поширилися по всьому світу. Тим не менш, існують відмінності й особливості. Наприклад, у Данії приватним детективам та охоронцям заборонено носити вогнепальну зброю. Будь-яка озброєна охорона в країні – прерогатива поліцейських структур. Схожі обмеження діють у Франції, Італії і Швейцарії – тут ліцензія на приватну детективну і охоронну діяльність не включає ліцензію на зберігання і тим більше носіння вогнепальної зброї. У кожному разі за таким дозволом, необхідно звертатися в особливому порядку.

В США скрізь і завжди з готовністю беруть на цю роботу (охоронця) колишніх військових, поліцейських, співробітників ЦРУ і ФБР, якщо за ними не зафіксовано проступків, або, принаймні, вони не є серйозними. Крім того, у ВУЗах Америки введені як очні, так і заочні курси для майбутніх та вже працюючих фахівців охорони [4, 67].

У Канаді в ході прийому на роботу у претендента шляхом співбесід та проведення тестів визначають рівень професійної придатності, і в залежності від цього проводять відповідний інструктаж або курси підвищення кваліфікації. Після невеликого періоду теоретичних і практичних занять охоронець приступає до прямого виконання своїх обов'язків на ввіреному йому об'єкті. При цьому поширена система наставників, коли менш досвідчений працівник завжди може розраховувати на допомогу більш досвідченого. Не випадково в охоронних підприємствах Канади приблизно на трьох співробітників середньої руки припадає один висококваліфікований фахівець.

Щоб почати роботу охоронцем в США потрібно знати, які вимоги пред'являє до приватних охоронних підприємств той чи інший штат. Наприклад, у 22 штатах для того, щоб охоронця прийняли на роботу, він повинен представити характеристику або рекомендаційний лист. А в 10 штатах просто не існує законодавчих норм, що регулюють діяльність приватних охоронців. Таким чином, у більшості штатів умови прийому охоронця на службу достатньо гнучкі, хоча основні вимоги, які пред'являються до співробітника приватного охоронного підприємства, повинні бути присутніми у претендента в будь-якому випадку [2, 56].

У Канаді система регулювання діяльності охоронних підприємств чимось схожа з американською. Тут теж ставляться на перше місце закони кожної з провінцій, якщо провінція їх має. Але в Канаді в кожній провінції при видачі ліцензії або прийомі на роботу охоронця проводиться ретельна перевірка. Видачі ліцензії або прийомі на роботу можуть перешкодити колишнє психічне захворювання здобувача, звільнення з державних силових структур за ті чи інші проступки, а також зловживання алкоголем. Причому в прийомі на роботу може бути відмовлено без пояснення причин.

У багатьох країнах спеціальних законів про приватний розшук і охоронну діяльність не існує. Наприклад, в Естонії послуги приватних детективів виявляються під виглядом консультацій з правових питань, в Литві – інформаційних послуг. У США, як в країні з великим досвідом роботи таких служб, визнають приватну поліцію невід'ємною частиною системи суспільної системи безпеки і

правопорядку. Там приватні і державні поліцейські співпрацюють між собою. У США здійснюється координація діяльності приватних Служб Безпеки та поліції в наступних формах: спільне проведення окремих заходів; обмін оперативною інформацією; спільне використання оперативних сил і засобів; підготовка кадрів. Спецслужби США передали приватним Службам Безпеки значну кількість спецтехніки (телефонні декодери, радіопередавальні станції, установки електронного контролю за об'єктом спостереження), а приватні компанії надають їм свою техніку і співробітників, розширюючи можливості поліції. В даний час в США обговорюється питання про створення спеціального органу для координації роботи поліції і приватних агентств Служб Безпеки по типу Міжнародної асоціації промислової безпеки – МАПБ.

Для порівняння в інших зарубіжних країнах при створенні спеціального органу для координації роботи поліції і приватних агентств Служб Безпеки. Так, керівники Служб Безпеки японських фірм мають лінії прямого зв'язку з поліцією. Кожному підприємству надано дільничного поліцейського, який контактує з Службою Безпеки. У Великобританії діяльність Служб Безпеки координується спеціальним органом – Британською асоціацією із забезпечення безпеки в економічній сфері (BSIA), щорічний бюджет якої складає 1 000 000 фунтів стерлінгів. У Японії та Англії поліція надає приватним фірмам не тільки технічні засоби, але і національний комп'ютер. В Австрії існує практика інформування приватних детективів про нові тенденції та методи боротьби з злочинністю. У ФРН, Швеції, Греції поліція надає допомогу в навчанні співробітників приватних розшукових бюро. Однак і в цих країнах багато питань взаємодії Служб Безпеки з поліцією ще не відпрацьовані [4, с. 67].

В останні роки з'явилися тенденції до створення національних і міжнародних об'єднань Служб Безпеки. Так американцями для своїх філій за кордоном створено Американське співтовариство з промислової безпеки (ASIC). У США організовано Консультативну раду по забезпеченню безпеки за кордоном, яка забезпечує необхідний інформаційний обмін за допомогою цифрового бюлетеня. Цим бюлетенем користуються американці, які працюють в 190 країнах. У зарубіжних країнах накопичений значний досвід підбору і підготовки кадрів для недержавних Служб Безпеки. У США, наприклад, функціонують 14 коледжів приватного розшуку, що ведуть підготовку фахівців-детективів зі ступенем бакалавра, а 5 коледжів – зі ступенем магістра приватного розшуку.

Більш докладно розглянемо проблеми цивільно-правового регулювання охоронної діяльнос-

ті, на прикладі законотворчості Французької Республіки. Приватна охоронна діяльність у Французькій Республіці регламентується Законом № 83-629 від 12 липня 1983 р. "Про приватну охоронну та інкасаторську діяльність", Декретами Державної ради (департаменту внутрішніх справ) № 73-364 від 12 березня 1973 р., що вносить зміни в Декрет від 18 квітня 1939 р. і встановлює порядок використання бойових засобів, зброї і боєприпасів, № 79-618 від 13 липня 1979 р. про охоронну діяльність при проведенні інкасаторських операцій, із змінами, внесеними Декретом №82-339 від 11 травня 1982 р., № 86-1058 від 27 вересня 1986р. про дозвіл адміністративного органу та про порядок набору персоналу на підприємства охоронної діяльності, підприємства інкасаторської діяльності підприємства з охорони фізичних осіб, № 86-1099 від 10 жовтня 1986 р. про використання матеріальних засобів, документації, форменого одягу та відмітних знаків зазначених підприємств, іншими актами законодавства Франції. Проаналізуємо основний законодавчий акт Франції у сфері охоронної діяльності, включаючи вищезгаданий законопроект: Закон Французької Республіки № 83-629 від 12 липня 1983 р., Предмет правового регулювання: "Французький закон регулює правовідносини у сфері охоронної, інкасаторської діяльності, а також діяльності з охорони фізичних осіб".

Предмет правового регулювання Французького закону охоплює правовідносини у сфері забезпечення майнової безпеки в цілому, відносячи до них відносини з приводу забезпечення безпеки тих фізичних осіб, які пов'язані з безпекою охорнюваного майна. При цьому в названий предмет регулювання абсолютно самостійно входять відносини, що виникають при охороні фізичних осіб. Закон не деталізує переліку охоронних послуг і прямо не відносить до нього діяльність монтажних організацій, що встановлюють і підтримують у справному стані технічні засоби та системи охорони.

Згідно з частиною другою статті 1. Закону Французької Республіки № 83-629 будь-яке підприємство, що здійснює в якій-небудь формі діяльність, яка полягає в тому, щоб надавати фізичним або юридичним особам, способом постійним, виключним або періодичним, послуги в цілях забезпечення безпеки рухомого чи нерухомого майна, а також в цілях забезпечення безпеки фізичних осіб, пов'язаних безпосередньо або непрямим чином з безпекою зазначеного майна, розглядається як підприємство охоронної діяльності. Здійснення якимось підприємством охорони фізичних осіб носить ексклюзивний характер по відношенню до вищезазваної діяльності. Основною особливістю

діяльності приватних охоронних організацій у Франції, що відрізняє її від господарської діяльності інших юридичних осіб, є право застосовувати для захисту клієнтів від протиправних посягань зброю, спеціальні засоби, фізичну силу [4, с. 76].

Ця діяльність підлягає ліцензуванню і не може здійснюватися організаціями, що не є охоронними. У Франції функції охорони об'єктів не покладено на поліцію, а здійснюються недержавними охоронними організаціями на договірній основі. Таким чином, на сучасному етапі в період переходу української держави від адміністративно – розпорядчого режиму до нових, ринкових відносин у суспільно-економічному житті та розвитку цивільно-правового регулювання приватних охоронних послуг з'явилися передумови для розгляду питань про необхідність і адекватність інститутів приватної охоронної діяльності.

Зупинимось докладніше на ліцензії, що дає право займатися приватною охоронною діяльністю. Ліцензію повинно мати як саме охоронне підприємство, так і кожен його співробітник. Ліцензії видають органи МВС, але іноді цим може займатися, міністерство юстиції і навіть прокуратура. Для отримання ліцензії юридичним особам необхідно зареєструвати статутні документи, пройти перевірку на бездоганність власників компанії, сплатити держмитю і необхідний акціонерний капітал, надати забезпечення фінансових гарантій. Фізичні особи можуть одержати ліцензію (ідентифікаційну картку) починаючи з 18 років. Для цього необхідно пройти спеціальну перевірку, курс навчання, мати міцне здоров'я і врівноважену психіку.

Суворя програма відбору і найму співробітників передбачає: співбесіду, тестування, професійне випробування, перевірку біографічних даних (в тому числі, ділової та побутової репутації, у причетності до криміналу та ін.), а також реєстрацію відбитків пальців. Кандидати повинні мати позитивні характеристики від попередніх роботодавців, колег і сусідів по будинку, і крім того ніяких серйозних проблем з поліцією в минулому. Жорстких вимог до базової освіти охоронців не існує, але роботодавці воляють людей з закінченою середньою або вищою освітою і з наявністю водійських прав. До речі, скрізь і завжди охоче приймають на роботу колишніх військових, поліцейських, співробітників спецслужб (ЦРУ, ФБР і ін.), якщо за ними не зафіксовано компрометуючих проступків [5].

Минув час, коли похмурі "вишибали" стояли біля дверей закладу і супроводжували особливо важливих персон. Сучасна охорона перетворилася на вид цивілізованої послуги. Сьогодні охоро-

нець – це професія, яка передбачає не стільки накачані м'язи і лютий вираз обличчя, скільки ґрунтовні знання психології та права. Рівень професійної придатності охоронця визначають в ході прийому на роботу, і в залежності від цього проводять відповідний інструктаж, закріплюють за досвідченими наставниками або направляють на курси підвищення кваліфікації.

Курс спеціальної підготовки в різних країнах може бути різним, але як мінімум – це 180 годин навчання в спеціальному центрі плюс шість тижнів самоосвіти. Охоронці проходять підготовку в області суспільних відносин, психології, конфліктології, надання першої допомоги, спеціальної та фізичної підготовки, юриспруденції. За підсумками навчання курсанти здають письмові і практичні екзамени, що охоплюють такі теми, як обмін інформацією з правоохоронними органами, запобігання злочинності, обробка доказів, застосування фізичної сили, навички володіння зброєю, свідчення в суді, складання звітів, міжособистісні й комунікативні навички, а також спеціальні процедури. Надалі, кожен охоронець повинен щорічно проходити Курси підвищення кваліфікації (20 годин). Охоронці, які працюють в установах з посиленими заходами безпеки, зокрема, на атомних електростанціях або на секретних виробництвах, зазвичай отримують більш широку теоретичну і практичну підготовку. Деяким охоронцям видають додаткові поліцейські сертифікати, що дозволяють виробляти обмежені види арештів при виконанні службових обов'язків.

У цілому ряді вищих і середніх навчальних закладів світу існують спеціальні програми підготовки для майбутніх та вже працюючих фахівців охорони. У Норвегії, наприклад, введено державний сертифікат, що підтверджує кваліфікацію охоронця. Щоб його заслужити, слід пропрацювати в галузі не менше 5 років, або отримати додаткову спеціалізацію у базовому навчальному закладі, і пройти дворічне стажування. Державний сертифікат підвищує шанси на працевлаштування і дозволяє розраховувати на більш високу зарплату [2, с. 39].

Важливим фактором для охоронців є мотивація і просування по службі. Кожна охоронна фірма впроваджує свої методи залучення співробітників – пільги, кар'єрне зростання, регулярне підвищення зарплати. При розрахунку окладу багато залежить від індивідуальних параметрів особистих і професійних якостей охоронця. В залежності від вислуги років, навичок, досвіду роботи, посади, складності, оклад може підніматися до 30-40%. Багато великих організацій використовують різні знаки розрізнення на форменому одязі, по-

гонах, і навіть мають формальне звання, аналогічне військовому. Фактично у кожного охоронця є перспектива дослужитися до посади менеджера безпеки, керівника підрозділу, начальника відділу, але працівники з вищою освітою мають переваги в отриманні керівної посади.

Попит на охоронців завжди величезний. Невисокі вимоги до професії та гнучкий графік роботи приваблюють багато людей, які мають потребу не тільки в основній роботі, але і в підробці, за сумісництвом, неповний робочий день. Останнім часом в якості охоронців залучаються не тільки чоловіки, але і жінки. П'ята частина всіх охоронців Європи – жінки. Вони працюють в особистій охороні, службах безпеки на автомобільному, авіаційному та залізничному транспорті, у навчальних закладах та дитячих садках, у магазинах і медичних центрах. Жінок із задоволенням беруть на роботу, тому що вони здатні однією своєю присутністю розряджати обстановку, так і працюють не гірше за чоловіків (а часом навіть краще). Не дивно, що для підвищення ефективності охоронні вбрання роблять змішаними.

Предметно вивчаючи, всі тонкощі і узагальнюючи світовий досвід, можна забувати про наш менталітет. Помилки і промахи, допущені при проведенні соціальних і економічних реформ наклали свій чорний слід на всю державу. Нам терміново необхідно, як можна оперативніше частково делегувати правоохоронну функцію недержавним структурам, готовим займатися правоохоронною діяльністю. На даному етапі розвитку є

тільки два шляхи: перший – це цілком і повністю віддати ПОД в руки роз'єднаних підприємницьких структур, кожна з яких на основі власних директив локального нормотворення буде розвивати свої "регламенти" і "правові основи" даного роду діяльності, що реально відбувається; другий шлях – це ввести державний контроль, що дозволяє на основі спеціально розробленого, чітко відпрацьованого і затвердженого на рівні законодавства. І вже з його основ здійснювати контроль-наглядові функції за діяльністю приватних детективних і охоронних структур в масштабах держави. Повноцінно сприяючи тим самим, залученню цих організацій до виконання загальнодержавної правоохоронної місії. Адекватно враховуючи, що приватні детективні і охоронні структури – неминуча і необхідна частина правоохоронної системи правової держави.

Ефективність діяльності приватних охоронних структур та, безпосередньо, приватних охоронців, залежить, зокрема, від умов, що підвищують їх правовий статус саме як недержавних правоохоронних організацій, спільно з державними правоохоронними структурами та їх співробітниками розв'язують важливу загальнодержавну задачу профілактики та протидії злочинності в даній області. Законність діяльності приватних охоронних структур повинна бути заснована, в першу чергу, на контролі за даним видом діяльності, здійснюваним прокурорськими та іншими, законодавчо уповноваженими на те державою правоохоронними органами.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про Національну поліцію» – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19>
2. Кадино Э. Электронные системы охраны / Э. Кадино [пер. с франц.] – М.: ДМК Пресс, 2005. – 256 с.
3. Кисляков П. А. Системно-личностный подход к формированию социальной безопасности будущего педагога // Психологическая наука и образование. – 2013. – № 6. – С. 73–80.
4. Мазепа М. М. Охоронна діяльність в Україні : монографія у 2-х ч. – Ч. 1: Державна служба охорони при МВС України / М. М. Мазепа, Ю. О. Загуменна; МВС України, Харк. нац. ун-т внутр. справ. – Харків: ФОП Коваленко, 2013. – 112 с.
5. Питання функціонування органів поліції охорони як територіальних органів Національної поліції та ліквідації деяких територіальних органів Міністерства внутрішніх справ: Постанова Кабінету Міністрів України від 13 жовтня 2015 р. № 834. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/834-2015-p>.

References

1. Zakon Ukrainy` «Pro Nacional`nu policiyu» – Rezhym` dostupu: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
2. Kady`no Э. Elektronnyye sy`stemy` ohrany` / Э. Kady`no [per. s francz.] – М.: ДМК Press, 2005. – 256 s.
3. Ky`slyakov P. A. Sy`stemno-ly`chnostny`y` podxod k formirovaniyu` socy`al`noj bezopasnosty` budushhogo pedagoga // Psy`xology` cheskaya nauka y` obrazovany`e. – 2013. – # 6. – S. 73-80.
4. Mazepa M. M. Oхoronna diyal`nist` v Ukraini` : monografiya u 2-x ch. – Ch. 1: Derzhavna sluzhba oхoronny` pry` MVS Ukrainy` / M. M. Mazepa, Yu. O. Zagumenna; MVS Ukrainy`, Hark. nacz. un-t vnutr. sprav. – Harkiv: FOP Kovalenko, 2013. – 112 s.
5. Py`tannya funkcionuvannya organiv policiyi oхoronny` yak tery`torial`ny`x organiv Nacional`noyi policiyi ta likvidaciyi deyaky`x tery`torial`ny`x organiv Ministerstva vnutrishnix sprav: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy` vid 13 zhovtnya 2015 r. # 834. – Rezhym` dostupu: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/834-2015-p>.

Кисленко Д.П. Профессиональная подготовка будущих специалистов по охранной деятельности и безопасности: европейский опыт

В статье проведен анализ подготовки специалистов охранной деятельности в европейских странах. В частности, автор обращает внимание на пример США, Канады и Франции. Утверждается мысль о том, что в Соединенных Штатах Америки, Англии, Германии, Франции, Италии, Японии и многих других странах отлично узаконены и развитые услуги по частной охранной деятельности.

Ключевые слова: охранная деятельность, охранные предприятия, частные охранные структуры, европейский опыт.

Kyslenko D. Professional training of future specialists in security activity and safety: European experience

It is sad that there are reforms in the non-state security sphere. Already a year, fundamental changes in private detective and security activities are being introduced, new normative and legal acts are being developed. In these conditions, it will be superfluous to look at the experience of the West. The article analyzes the training of specialists in security activity in European countries. In particular, the author draws attention to the example of the United States, Canada and France. It is stressed that in the United States, England, Germany, France, Italy, Japan and many other countries, private security activity services are legalized and developed.

It is noted that international experience of civil law regulation of private security activities should be considered on the example of two countries, leaders in this area of service: France and the United States. The experience of these countries is useful for Ukraine, which is urgently needed, as soon as possible to partially delegate the law-enforcement function to non-state structures that are prepared to engage in law enforcement activities.

The author concludes that the effectiveness of the activities of private security structures and, directly, private security guards depends, in particular, on conditions that increase their legal status precisely as non-governmental law-enforcement organizations, together with state law enforcement agencies and their employees, solve an important national task of prevention and counteraction crime in this sphere.

Key- words: security activity, security enterprises, private security structures, European experience.

Стаття надійшла до редколегії 06.05.2018